

**Ἡ Θύελλα Παλλούσα
κι' ἡ Τζωρτζοναυκρατούσα.**

Μακάριος, ποῦ χάνεται γιὰ τὴν διπλωματία,
κι' ἀκούει τώρα προσεχῆς
πῶς κι' ἔνας Μπάλοουρ εὐγενῆς
μέσ' ἀπὸ τὴν Σικαγία
μᾶς ἐπλεξε περιφανῆς καὶ φωτεινὸν ἔγκωμιον,
ποῦ σὲν καὶ τοῦτο ποθενᾶ δὲν ἔγινε παρόμοιον.

Μακάριος ἀλθινᾶ,
ποῦ πᾶν' ἀπλόνη τραχανᾶ,
καὶ πανταχοῦ φιλέλληνας ἀνακαλύπτει πούρους,
κι' ἀκούει πῶς: Εὐστάσιον γιὰ τοὺς Ὀνογουδιούρους
κι' ἡ Λαΐδες, κι' ἡ Μυλλαΐδες,
καὶ πῶς γι' αὐτοὺς χειροροτοῦν,
καὶ τοὺς Ρωμηλοὺς τοὺς παραιτοῦν
νὰ πίνουν καρφιλῆδες.

**Ἐκθύρηγμα τοῦ Ἐκροφράτη,
τοῦ νέου Στρατηλάτη.**

Π. — Πήγα' στῆς Βουλῆς τὴν σάλα
μὲ τὰ πρῶτα τὰ μαλά,
κι' εἶδα κόμματα μεγάλα,
κι' εἶδα κόμματα πολλὰ.

Κι' εἶπα: τίνοσ' ἔναι τοῦτο,
ὅπου παίζει τὸ λαγοῦτο;
κι' εἶπα: τίνοσ' ἔναι ἐκεῖνο,
ὅπου παίζει τὸ κλαρίνο;

Κι' εἶδα, καύκαλο στραβό,
δίπλα' στὸν Μαυρομιχάλη
Κρεατινίτη, Καναδοῦ,
καὶ λυγίσθηκα τὸν Ράλλη.

Φ. — Μὰ κι' ἐγὼ, παλαιοκαυκάλα,
πήγα' στῆς Βουλῆς τὴν σάλα,
κι' εἶδα καὶ τὸν Κεκουραίο,
τὸν ἱππότη τὸν ὄρατο,
γιὰ πολέμους νὰ κορώνη
καὶ νὰ λήρ τὸ καὶ τό,
πῶς θὰ κάνωμε Στρατὸ
πρὶν περάσουν δύο χρόνοι.

Τί χαρμόσυνο μακάτο! ...
τὸ τραπὸ Σερασκεράτο
τώρα πᾶ δὲν χωρατοῦσε
καὶ καθένας τὸ πιστοῦσε.

Θὰ τὸν κάνωμ' ἐπὶ τέλους,
Περικίλο μου, κι' ἐμεῖς,
καὶ θὰ ἐλέησ' Κολονέλου,
ποῦ γι' αὐτοὺς δὲν ὀθώμησ'.

Εἶς ἐκεῖνον του τὸν τόνον
ἐπληρώθησαν κενά,
καὶ λαοὶ κρατῶν γειτόνων
ἐμελέτησαν καινὰ.

Ἄργοντες καὶ Βασιλεῖς,
ποῦ δὲν ἔβηναν λεπτὸ
γιὰ Ρωμηλοὺς λογοφιλεῖς,
τὰ χρειάσθησαν γι' αὐτό.

Τοὺς ἐπάγγε πρὶν κι' ἔνα
κι' ὅλοι τὰχαν σὲν χαμένα,

καί γενήσαν ἄνω κάτω
 με τοῦ Κόντε τοῦ μαντάτο.

Κι' ἀπὸ Θρόνων πολυθρόναις
 εἶπανε τραναί, Κορώναις
 καὶ Σουλτάνοι με τὸ φέσι :

Τοῦ διαβόδρου τὸ κουλοκι
 τοῦτο πάλι τὸ παλοκι
 ποῦ μᾶς τόβγαλε στή μέση :

Ἐπεκράτης σιγῇ
 βουληφρών κεφαλῶν,
 κι' ἔσταμάτησε κι' ἡ γῆ
 κατὰ φάλαγγας Ἐλών.

Ρίγος φρίκης ἱερῆς
 ἔτρεξε ψυχὴν καὶ σῶμα,
 κι' ἀνεσκήρτησεν ἑνὸς χαρῆς
 κάθε στρογγυγα, κάθε κόμμα.

Τώρα ξίφει τελειοῦται
 πᾶς μισέλλη φθονερός...
 δύο χρόνια... δὲν ἀκούτε ;
 τί τραχύτατος καιρὸς !

Σὲ δὴ χρόνια πέρουν τέλος
 τῆς Ἑλλάδος οἱ στρατοί,
 καὶ παιάνων παῖς ἡ μέλος
 κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Βουδαθῆτε, φαμφαρόνοι,
 ποῦ σὰς πᾶναι βουρλισία...
 τί σημαίνουν δύο χρόνια
 μέσα στὴν ἀθανασία ;

Δὴ χρόνιακι, βρὶ μουρμούρη,
 δὴ χρόνιακι... τί χαρά !
 ἔχεις φάει τὸ γαϊδοῦρι
 καὶ θ' ἀψήσῃ τὴν οὐρά ;

Περιμένετε, κωθόνια,
 νὰ περάσουν δύο χρόνια,
 καὶ θὰ γίνωμε πρὸς ὄλους κατὰ πάντα σεβαστοί,
 καὶ θὰ μάθουν κι' οἱ Κοβουργοί
 κι' ἔλ' οἱ γείτονες οἱ μοῦργοί
 τί θερόκοκον ἐστὶ.

Περιμένετε, κωθόνια,
 νὰ περάσουν δύο χρόνια,
 καὶ θὰ φαίνονται στραπάτακα
 νόταις διπλωματικαῖς,
 καὶ θὰ γίνῃ τούτ' ἡ ράτσα
 Μπομπάρδος, καὶ Πατακίς.

Ὁ Κορφαῖτης λέγει τάδε,
 Περικλέτο μου σκαρτάδε,
 καὶ φαντάζομαι πῶς βλέπω
 στρατιάς καὶ λεγεῶνας,
 καὶ τὸ σύμπαν ἀνατρέπω
 καὶ σιχρὸν με Μακεδδνας.

Φεύγου' μπρὲς μᾶς γέναις σάπαις,
 σίψη θάρβαρα φρικτᾶ,
 τρῶμε νόταις, χηναίς, πάπαις,
 κι' ἀλλὰ παλληκάρ σακτᾶ.

Ὁ Κορφαῖτης λέγει τάδε,
 Περικλέτο μου σκαρτάδε,
 καὶ τὸν εἶδα νὰ φουσκῶνῃ
 μὲ σπαθὴ καὶ μὲ σπιρούγια,
 νὰ μιλῇ με τὸν Τιτόνι
 καὶ νὰ τρῶνε μακαρόνια.

Τὸ δίκῳ μας τὸ συμφέρον σὰν ξυπνοὶ τὸ νοιώσαμε,
 κι' ὅλη τὴν παλαῖ φιλία
 πάλι με τὴν Ἰταλία
 τὴν ἀνεκνώσαμε.

Καὶ κυττάω τὸν Κορφαῖτὴ νὰ γελᾷ σ' τοὺς Ἰταλιάνους,
 καὶ με τρόμον ὁ Τιτόνι
 σὺρ παρόλ τὸν δεκαῖονι
 πῶς θὰ μᾶς τὰ συμβιβῶσῃ σὰν καὶ πρὶν με τοὺς Ρομάνους.

Ἐνεκ γὰρ Στρατῷ λογάκι
 τοῦ Πρωθυπουργοῦ Γεωργιάκη
 τί δὲν κάνει γὰρ τὸ κράτος, πόσον εἰν' ἐπιωφελεῖς !..
 καὶ χωρὶς Στρατῷ νὰ κἀνῃ, φθάνει μόνο νὰ τὸ λές,
 κι' εὐθὺς Κροῖμοι κι' Ὀσποδάροι
 καὶ διάφοροι γαϊδάροι,
 ποῦ τὴν κἀπα μᾶς πατοῦν.

Κατεβάζουνε ταῦτις,
 Περικλέτο μου σκαρτάξ,
 καὶ συμβιβασμὸ ζήτοῦν.

Καὶ δὲν φθάνει τοῦτο μόνο
 τὸ μαντάτο, φίλε διάκκα,
 ποῦ κι' ἐμὲ σὲ λίγο χρόνο
 θὰ με δῆξ με σακαράκια.

Π.—Καὶ δὲν φθάνει τοῦτο μόνο, Φασουλή μασκαρτζῆς,
 μὰ στὴν τόση μας τὴν φούρια
 κι' ὁ Σιμόπουλος εὐρίσκει
 περισσέματα καινούρια.

Ὁ, τί σ' τοὺς Ρομῆους κι' ἄν γένῃ,
 παμφιλιάτῃ κεφαλή,
 τὸ περισσεύμα θὰ θγαίη
 κἄν ὄλιγο κἄν πολὺ.

Ὁ Σιμόπουλος ὁ πάνω με τὴν τέχνη τοῦ τὴν τόση
 ἔπου κι' ἄν χωθῇ τὸ ὄλλο πάντα θὰ τὸ ζετρυπόσῃ.
 Τὸ περισσεύμα σαλπικῶς κι' ἔμνονος τοῦ προτομοῦ μᾶς
 παραπίνωντας οὐτόκω,
 καὶ πλειότερον ἐξ ἑλῶν τὸν Ἀνάργυρον θαμνᾶζω
 ποῦ στὸ διάβολο τὸ ἔρισκει.

Φ.— ὦ ! τὸ τρὶς ἀναθεμάτο !..
 ξαναβῆκε... νάτο νάτο.
 Καὶ βῆξ βοή μεγάλη :
 στὸ περισσεύμα τρυφᾶτε,
 γὰρ σὰς ἔβρεθη καὶ πάλι
 καὶ ριχθῆτε νὰ τὸ φᾶτε.

Γι' αὐτὸ καὶ πάλι τοὺς Ρομῆους, ἄς στέφῃ δάφνης κλάδος,
 κι' ἐγὼ ξαπλόνομαι ποῦ λές ἐπὶ θαφνῶν ἀνάσκελα,
 καὶ κάνω σοῦμα μόνος μου τῶν ἄθλων τῆς Ἑλλάδος
 καὶ ἔρισκω, Περικλέτο μου, περισσεύμ' ἀπὸ φάσκελα.

Π.— Ἀλλὰ κι' ἐγὼ σὲ χαιρετῶ μὴ δυνατὸ μπερντάχι,
 ποῦ μένει καὶ περισσεύμα γὰρ τὴν δικὴ μου ράχη.